

Interview met zangeres Dana Fuchs

Dana Fuchs verovert gaandeweg Europa

Zoals we eerder al berichtten, verzorgde op 28 juni jl. de Amerikaanse bluesrockformatie The Dana Fuchs Band op het popfestival Parkpop in Den Haag een werkelijk verpletterend optreden. Frontvrouw Dana Fuchs liet toen een diepe indruk na met haar rauwe, van emotie overlopende stem en haar niet aflatende energie.

Na haar overdonderende show op Parkpop hadden we een interview met deze uitermate talentvolle zangeres én actrice.

Van jongs af aan met muziek bezig

Als jongste van zes muzikale kinderen werd Dana Fuchs op 10 januari 1976 in het plaatsje Wildwood in Florida geboren. Ook de andere kinderen uit het gezin Fuchs hebben een naam die met een “D” begint: Don, Donna, Dan, David en Doug. Omringd door muziek groeide ze op. Haar oudere broers en zussen speelden met hun band in de garage klassieke rockmuziek, haar ouders draaiden muziek van onder anderen Hank Williams en Ray Charles en op school werd ze overladen met funk uit de jaren ‘70 en ‘80. Toen ze 12 was, werd ze lid van het First Baptist Gospel Choir en zong ze elke week in een kleine kerk van de plaatselijke zwarte gemeenschap.

Op haar 16^e werd ze leadzangeres van een populaire lokale band die optredens verzorgde in een hotel van de Holiday Inn-keten. “We hadden niet echt een naam voor die band”, laat ze desgevraagd weten. “Een poosje noemden we hem Bits and Pieces, maar dat is nooit een officiële naam geworden. In deze band speelde ik samen met een van mijn broers. Daarmee wilden we min of meer in de voetsporen treden van onze oudere broer en zus. Voor mijn oudste broer zong ik vandaag de song ‘Bible Baby’. Voor mijn zus schreef ik ‘Songbird (Fly Me To Sleep)’. Sindsdien zong ik in elke band die ik maar opgericht kon krijgen.”

Inspireren liet ze zich door allerlei soorten muziek. “Als je jong bent, zeg maar 15, 16 jaar, kan het zijn dat de popmuziek van die tijd je het meeste ligt. Of misschien juist klassieke rockmuziek... Ik liet me beïnvloeden door alle soorten muziek bij elkaar: een beetje van dit, een beetje van dat. Dus het was niet zo, dat er één specifiek genre was dat me trok. En dat is nog steeds zo. Ik zou me niet kunnen toespitsen op één bepaald genre, want ik hou nu eenmaal ontzettend van soul, R&B, blues, country, pop, rock, van alles. Ik bedoel, ik hou net zo veel van de muziek van U2 als die van Aretha Franklin. Ik ben helemaal weg van The Pretenders; dat is een van mijn meest favoriete bands ter wereld.

Ik heb geweend tijdens heel hun optreden hier en zong elk nummer mee. Alle songs die ze brachten, behalve hun nieuwste, kende ik.”

Hoewel ze dus van alle mogelijke muziekstijlen houdt, wordt ze toch vooral gezien als een bluesrockzangeres, houd ik haar voor. “Dat komt, denk ik, doordat mijn stem aan de stevige, bluesy en soulvolle kant is. En dan plaatst men je al gauw in een bepaald hokje. Maar ik hoop dat ik de vertrouwenskloof daaromtrent ooit zal kunnen overbruggen.”

De vele optredens in haar tienerjaren voedden haar hang naar een échte carrière als zangeres – een carrière buiten het gat dat Wildwood heet. Toen ze 19 was, trok ze de stoute schoenen aan en ging, zonder ook maar een cent op zak te hebben, naar New York om daar haar geluk als blueszangeres te gaan beproeven.

Maar het geluk lachte haar aanvankelijk totaal niet toe, waardoor het niet lang duurde voordat ze in Manhattans Lower East Side, waar ze vertoefde, helemaal aan de grond zat. Wat haar wakker schudde, was de zelfmoord van haar zus Donna, die haar eerste muzikale mentor was geweest. Na deze ingrijpende gebeurtenis was haar alles eraan gelegen om haar passie voor muziek terug te krijgen en ging ze er extra stevig tegenaan in de plaatselijke bluesetablisementen. Bij een van die gelegenheden ontmoette ze Jon Diamond, een gevestigde gitarist uit New York die op tournee was geweest met onder meer Joan Osborne en W.C. Handy Award-winnares Debbie Davies. Omdat hij onmiddellijk een muzikale klik ontwaarde tussen hem en Fuchs, richtten beiden vervolgens The Dana Fuchs Band op. De functie van Jon Diamond in de band is drieledig: hij is gitarist, medesongwriter en producer. Binnen een jaar was de band een grote act in de beste bluesclubs die de metropool rijk is. Vaak deelden Fuchs en haar makkers het podium met gerenommeerde namen als John Popper, James Cotton en Taj Mahal. Vervolgens speelde The Dana Fuchs Band een jaar lang vier keer per week tot een uur of drie 's nachts drie lange sets. Haar toen al fenomenale stemgeluid en opvallende stijl van optreden spraken dermate veel mensen aan, dat ze al gauw een omvangrijke, trouwe schare fans had.

Dana Fuchs, een moderne Janis Joplin?

Na twee jaar in het bluescircuit gespeeld te hebben, vond Fuchs de tijd rijp voor iets nieuws. Ze besloot om haar persoonlijke verhaal te vertellen en dat uit te dragen via haar éigen muziek. Daarop sloeg ze samen met Jon intensief aan het schrijven, met als resultaat een aantal originele rocksongs. Kort daarna was ze terug in de Lower East Side, maar deze keer op een podium – om voor het eerst haar eigen songs aan een publiek ten gehore brengen. Dat deed ze in een goed gevulde zaal van Arlene's Grocery. De reacties van de bezoekers waren overweldigend. Al snel speelde de band in uitverkochte zalen van The Mercury Lounge, The Stephen Talkhouse en B.B. King Blues Club, en prijkte daar op affiches met nationale acts als Little Feat, Marianne Faithfull en Etta James.

Wat haar stemgeluid en live tentoongespreide power betreft, dringen zich parallellen op met de veel te vroeg heengegane Janis Joplin. Het antwoord op de vraag of ze soms altijd al een fan van Joplins werk geweest, is opmerkelijk. "Interessant genoeg kende ik haar werk eerst helemaal niet. Al in de tijd dat ik in New York zong, werd ik vergeleken met Janis Joplin. Iedereen bleef maar zeggen 'Janis Joplin! Janis Joplin!', terwijl ik de meeste van haar songs niet eens kende!"

Toen de makers van het succesvolle off-Broadway-stuk "Love, Janis" haar vroegen om hiervoor auditie te komen doen, aangezien ze zo veel lovende dingen over haar gehoord hadden, stemde ze daarmee in. Ze betrad de auditieruimte, zong een aantal regels van "Piece of My Heart" en kreeg ter plekke de rol van Janis Joplin aangeboden! Vier keer per week kroop ze in de huid van de zangeres van weleer, waardoor ze er ineens een heel nieuw publiek bij kreeg. Dientengevolge werden ettelijke van de theaterbezoekers ook fans van haar eigen muziek, zodat het mes aan twee kanten sneed.

Over "Love, Janis" vertelt ze: "Ik kende veel van de muzikanten die hierbij betrokken waren. Zij bleven maar tegen me zeggen: 'Je moet echt in dit stuk gaan spelen!' Ik had destijds echter ook mijn eigen shows en bovendien wist ik niet veel van het stuk af. Maar ik zei dat ik hierover best een keer met iemand wilde praten. En toen ging ik eens naar een voorstelling kijken en was daar zó van onder ondersteboven, dat ik meteen verkocht was en zei: 'Ja, hier wil ik dolgraag deel van uitmaken!' Ik heb er een jaar lang mee op de planken gestaan."

Wist ze aanvankelijk nauwelijks iets over Janis Joplin, de toewijzing van de titelrol in het toneelstuk bracht daar flink verandering in. "Tegen de tijd dat ik ermee begon, had ik me al de songs van Janis Joplin eigen gemaakt en kennis opgedaan van haar leven. En toen realiseerde ik me: 'Wauw, twee blanke meisjes die opgroeiden in het zuiden en beïnvloed werden door exact dezelfde zangers en zangeressen: Esther Phillips, Otis Redding, Odetta, Ray Charles...'" Het is de interpretatie van díe muziek waardoor de vergelijking met haar ontstaan is."

Op het moment van haar debuut in het stuk kon ze als zangeres inmiddels bogen op volop ervaring, maar hoe stond het met haar acteervaardigheden? "Sinds de lagere school had ik niet meer geacteerd, maar daar staat tegenover dat het aantal toneelstukken waarin ik van mijn derde tot en met dertiende levensjaar gespeeld had werkelijk enorm was. Het was leuk om weer wat op acteervlak te doen. Sterker nog, het acteren was me zo goed bevallen, dat het naar meer smaakte!"

De dichteres in Dana Fuchs

In 2003 verscheen van The Dana Fuchs Band het eerste album, "Lonely For A Lifetime", dat zowel door publiek als pers laaiend enthousiast ontvangen werd. In muzikaal opzicht zijn hierop invloeden hoorbaar variërend van de R&B van Stax/Volt uit de jaren '60 en het werk van Lucinda Williams tot de muziek van

The Rolling Stones. Tekstueel gezien daarentegen verwijzen de songs naar het oeuvre van onder anderen Tom Waits en Bob Dylan.

Betekent dit laatste dat ze zich meer als een dichteres dan een zangeres beschouwt? Met andere woorden, schuilt er een dichteres in haar? “Ik hoop van ganser harte dat er dichteres in mij schuilgaat. Ik heb in elk geval sterk het gevoel dat ik tot het schrijven van poëtisch materiaal in staat ben. Zo uit ik me echt ten volle als ik op het podium sta. Ook weet ik hoe ik een band met het publiek moet opbouwen, zowel in de studio als live. Maar dat lukt alleen als ik zelf ook echt geloof in wat ik zing. Zo zing ik tijdens optredens vaak ‘Helter Skelter’, enerzijds omdat het leuk is om te doen en anderzijds omdat ik het nummer in de film ‘Across the Universe’ zong. Bovendien ben ik helemaal weg ben van de tekst, omdat deze echt gaat over de chaos die met oorlog gepaard gaat. De song is geschreven ten tijde van de oorlog in Vietnam, maar had in feite op elke oorlog kunnen slaan. Dat is ook wat ik persoonlijk zo geweldig vind aan Bob Dylan en Tom Waits: hun teksten. Hun beste songs hoor je nooit op de radio, omdat ze tien minuten lang zijn en omdat de teksten voor velen te diepzinnig zijn. In mijn volgende leven hoop ik zo goed te zijn als zij! Dat zou een mooi doel zijn! Ja, ik hou echt enorm van hun poëzie.”

Vocaal liet Fuchs zich voor haar debuut-CD inspireren door legendarische zangers en zangeressen als Etta James, Otis Redding, Bobby Bland, Aretha Franklin en Mavis Staples. Tot de songs die op de langspeler staan behoren onder meer “Strung Out”, “Hiding From Your Love”, “Bible Baby” en “Songbird (Fly Me To Sleep)”.

Laatstgenoemd nummer neemt een speciale plaats in haar hart in, omdat het geschreven is ter nagedachtenis aan haar zus Donna. Ruggensteunde het schrijven en opnemen van deze song haar bij het verwerken van dit verlies? “Ja, inderdaad. Weet je, toen ik het nieuws hoorde, kwam dat aan als een schok, maar niet als een verrassing, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik wist dat ze een zeer gekweld persoon was. We verschilden veel in leeftijd, maar als kinderen waren we heel close met elkaar. Toen ik me in New York vestigde, zat ik niet ver van waar zij woonde. Ik wist dat ze heel wat ellende te verstouwen had en probeerde haar daarin bij te staan. Ze had verkeerde mensen ontmoet en was verkeerde paden ingeslagen. Van haar vriend vernam ik het slechte nieuws. Toen ik zo’n drie dagen later ik een klein café zat, schreef ik een deel van de songtekst op een servet. Die dag had ik met Jon een sessie waarin we ons op songteksten gingen storten. Ik gooide het servet in de prullenbak, maar hij vond het terug en schreef twee weken later de muziek van ‘Songbird’.”

Het tweede album van de groep, “Dana Fuchs Live In NYC”, is een registratie van een concert in de B.B. King Blues Club. Daarop staan behalve een aantal songs van “Lonely For A Lifetime” ook andere nummers, waaronder twee covers die ze regelmatig tijdens optredens zingt: het al genoemde “Helter Skelter” van The Beatles en “I’d Rather Go Blind” van een van haar voorbeelden, Etta James.

Over haar albums zegt ze: “Onze eerste CD raakte uitverkocht, maar hiervan hebben we daarna geen nieuwe exemplaren meer geperst. Vervolgens maakten we een live-album. Vorig jaar heb ik een nieuw album opgenomen dat wat experimenteler van aard is. De songs daarop zijn wat zachtmoeidiger, iets meer

jazzy.” Om er met een ondertoon van enige teleurstelling en een grimlach aan toe te voegen: “Deze CD is nog niet uitgebracht; mijn manager wil daar liever nog even mee wachten.” Maar stil zit ze intussen allerm minst: “Momenteel zijn we druk doende met het volgende album, waarvoor we werkelijk een arsenaal aan materiaal hebben. Waarschijnlijk zal de CD eind dit jaar uitkomen. En dan gaan we daar volgend jaar een tournee aan koppelen.”

Nederlandse connectie

Dana Fuchs heeft een speciale connectie met Nederland. Ze heeft er al meermaals gespeeld, zoals op de festivals Bospop in Weert, The Hague Jazz in Den Haag en Moulin Blues in het Limburgse Opsel, in poptempels als De Effenaar in Eindhoven, Cultuurpodium Boerderij in Zoetermeer en Muziekcentrum De Bosuil in Weert en ja, zelfs bij De Bijenkorf in Den Haag. Maar daarmee houdt haar verbintenis met Nederland niet op. Want ook drie van de bandleden waarmee ze in Europa optreedt zijn Nederlanders: basgitarist Walter Latupeirissa, drummer Nicky Hustinx en toetsenist Bobby van den Bergh. In de VS daarentegen heeft ze louter Amerikanen in haar gelederen. Van de partij aan beide kanten van de oceaan is steeds Jon Diamond. Ook in België hebben Fuchs c.s. hun talenten geëtaleerd. Zo stonden ze op 12 juli 2008 op het Belgian Rhythm & Blues Festival van Peer, een van de grootste festivals in zijn soort.

Hoe is het contact met de drie Nederlandse musici eigenlijk tot stand gekomen? “Dat is te danken aan de geweldige Nederlandse agent die we hebben [Ed Leunisse van de Bepop Agency]. Hij regelde vorig jaar voor ons een optreden op Bospop en gaf me de e-mailadressen van Walter, Nicky en Bobby. We mailden hen en keken op MySpace wat ze zoal gedaan hadden. En zij bleken geknipt te zijn voor onze muziek! Ik liet hen weten: ‘Oké, we ontmoeten jullie twee dagen vóór Bospop. Hier zijn al onze songs. Leer ze uit je hoofd en dan zien we jullie over drie weken.’ En ze deden het echt grandioos! Vandaar dat we zeiden: ‘Waarom zouden we ze niet blijven gebruiken?’ Wanneer we in de VS op tournee zijn, is het heel praktisch om Amerikaanse muzikanten te hebben en in Europa is het voor ons handig om met Europese muzikanten op tournee te gaan.”

Bekendheid in lage landen groeit

Tijdens het optreden op Parkpop leek het wel of Dana Fuchs het podium niet kon verlaten voordat ze “Helter Skelter” ten gehore had gebracht, omdat verschillende festivalgangers hier om gevraagd hadden. En inderdaad, dat léék maar zo. Want, verklaart de zangeres, “ik had me vooraf de vraag gesteld of ik ‘Helter Skelter’ zou doen. Ik had eerst zo iets van: ‘Ik heb zo veel nieuwe songs die ik zou willen zingen.’ Maar mijn basgitarist, die wat ouder en veel ervarener is, zei: ‘Je moet de songs brengen die mensen hier al kennen, die deel uitmaken van de muziek die van jou beschikbaar is. Stel geen hele set samen met songs

die nog nooit iemand gehoord heeft.’ Dat was een goed advies. Weliswaar zou ik heel graag mijn nieuwe songs willen laten horen, maar die heb ik nog niet opgenomen [en zijn dus ook nog niet beschikbaar]. Toen mensen begonnen te schreeuwen om ‘Helter Skelter’, dacht ik: ‘Aha, ik heb in elk geval een aantal fans in het publiek zitten. Zij verdienen het.’”

Hoe komt het toch dat The Dana Fuchs Band al wel redelijk populair is in Duitsland, maar nog niet (echt) doorgebroken is in Nederland en België? “Een jaar geleden hadden we in Nederland, op Bospop, onze eerste show. Sindsdien hebben we hier een stuk of tien keer opgetreden, waardoor geleidelijk aan onze bekendheid gegroeid is. Dat was een heel prettige ervaring. Wat we boven alles zullen we moeten hebben is geduld. Na Bospop hebben we veel optredens in het clubcircuit verzorgd die allemaal uitverkocht waren, wat geweldig was voor ons. Daarna werden we geboekt voor onder meer The Hague Jazz, waar we voor een nóg groter publiek stonden, en Parkpop. Dus langzaam maar zeker worden we hier steeds bekender. ‘Slow and steady wins the race’ zeggen ze. Ik hoop dat dat inderdaad waar is.”

En hoe vergaat het de band in eigen land? “Het gaat goed, maar het frustreert mijn Amerikaanse agent enorm”, zegt ze met een flinke scheut ironie, “dat ik keer op keer naar Europa afreis. Maar ik kom hier nu eenmaal ontzettend graag. De film [‘Across the Universe’] heeft voor ons veel deuren geopend. Zo zijn we ook in de VS op tournee geweest. Maar het is in de VS toch anders dan hier.”

Rol in film “Across the Universe”

Bewees Dana Fuchs met de theaterproductie “Love, Janis” al dat ze ook een talent voor acteren bezit, inmiddels heeft ze deze kwaliteiten eveneens laten zien op het witte doek. In de door Julie Taymor geregisseerde film “Across the Universe” (2007) vertolkte ze de – behoorlijk grote – rol van Sadie, een in New York woonachtige zangeres. In deze in de jaren ’60 gesitueerde musical met de nodige psychedelische elementen komen zowel live action- als animatiebeelden voor en staat de muziek van The Beatles centraal. Als rode draad door het verhaal loopt de romance tussen Jude (Jim Sturgess) en Lucy (Evan Rachel Wood). Dus welke twee songs in elk geval niet mochten ontbreken, laat zich raden... Aan Jude en zijn medestudent Max (Joe Anderson) verhuurt Sadie een appartement en aan voorbijganger Jo-Jo (Martin Luther McCoy) geeft ze de positie van leadgitarist in haar band. De film laat zien wat Sadie zowel in als buiten de spotlights doormaakt en met welk dilemma zij worstelt. Een van de nummers die zij zingt, zoals eerder al vermeld, is “Helter Skelter”.

Op het Amsterdam Fantastic Film Festival 2008 (tegenwoordig Imagine geheten) gooide “Across the Universe” hoge ogen bij de bezoekers. De rolprent won nèt niet de publieksprijs, de Black Tulip. Met een verschil van slechts 0,13 punten ging de prijs naar de Spaanse horrorfilm “[REC]”. Als ik haar dat vertel, is ze aangenaam verrast: “Wauw, wat cool! Dat wist ik helemaal niet! Ik draag de

regisseuse echt op handen en ik vraag me af of zij dit weet! Ik ga daar een aantekening van maken.”

Dat haar een rol in deze film ten deel viel, was volgens haar een kwestie van geluk. “Net als bij ‘Love, Janis’ kwamen er mensen naar me toe die zeiden: ‘Zeg, wij denken dat jij hier de juiste persoon voor bent.’ Het is een zegen wanneer dat gebeurt, omdat zo ontzettend veel mensen voortdurend auditie moeten doen en ik dat, althans wat het acteren betreft, niet hoefde te doen. Want in beide gevallen ging het er om, me te concentreren op de muziek. De regisseuse van ‘Across the Universe’ was op zoek naar een specifieke zangeres. Zij was bekend met het stuk ‘Love, Janis’, zo bleek. Ze belde de producer daarvan op en zei: ‘Geef me de naam van een zangeres met een krachtige stem!’ En gelukkig voor mij gaf men haar mijn naam. Zij woonde een keer een optreden van me in New York bij zonder dat ik wist dat ze zich in de zaal bevond. De volgende dag nam ze contact met me op en zei ze dat ze me wilde ontmoeten. Ze stelde me een heleboel vragen en liet me terugkomen om een song te zingen, maar zei niet wat ze ervan vond. Zo’n negen maanden later werd ik gevraagd om in de film te spelen en vertelde ze me dat ze de rol met mij in gedachten geschreven had! Daar viel echt mijn mond van open!”

Lijkt de muziek van The Beatles, gelet op haar repertoire en muzikale invloeden, niet echt in haar straatje te passen, niets blijkt minder waar. “Ik ken élk woord van élk Beatles-song die ooit geschreven is! Ik luister al sinds mijn achtste naar hun muziek. Mijn ouders hadden namelijk al hun platen. En ook mijn oudste broer en zus waren grote Beatles-fans. Kijk, ik leun dan wel tegen de moderne bluesrock aan, dat laat niet verlet dat ik ook The Beatles tot een van mijn meest favoriete bands ter wereld reken. Ik ken ál hun songs. Ik ken zelfs songs die de meeste mensen niet kennen. Vandaar dat ik het helemaal te gek vond om in deze film te spelen. Daar heb ik gedurende een jaar alles voor opzij gezet.”

Of ze zelf ooit muziek heeft opgenomen met een Beatles-achtige sound? Daarover kan ze kort zijn: “Nee.”

Op stapel staande optredens in Nederland en België

Wie The Dana Fuchs Band in onze contreien live aan het werk wil zien, kan hiervoor terecht op het (gratis) festival Beverwijk Uit de Kunst op 12 september, in Café De Noot in Hoogland op 13 september, bij Cultuurpodium Boerderij in Zoetermeer op 16 september, op het festival Binkom Blues in het Belgische Binkom (nabij Lubbeek) op 19 september en bij Muziekcentrum De Bosuil in Weert op 20 september.

Zie voor nadere informatie:

www.danafuchs.com,

<http://danafuchs.hyves.nl>,

www.sonypictures.com/homevideo/acrosstheuniverse

www.bepop.nl.

© Ton van Rooij, 2009.